

Ove godine su mnogi moji prijatelji, iz raznoraznih razloga boravili na Zlatiboru. U potrazi za uzrokom masovnog odlaska na ovu planinu i odgovorom na to, šta je to tamo tako privlačno za ljude svih uzrasta i interesovanja, odlučujem se za jedan kombinovani, radno-rekreativno-analitički odmor, ma šta to značilo, u pokušaju da otkrijem suštinu magične snage Zlatibora. Meni je, a verujem i svim putnicima namernicima, sve postalo jasno već po izlasku iz tunela na izlazu iz Čajetine, nakon prvog pogleda. Bajkolika slika jezera (izgrađenog 1947. od vode potoka Obudovice) sa šetalištem i borovima povijenim nad vodom, lagano šetanje turista, njihovo ležerno uživanje na klupama oko šetališta jezera i pejzaž kao motiv sa razglednice odlazi u nezaborav.

Zlatiborcii su kao retko ko uspeli da pomire različite oblike turizma: rekreativni, zdravstveni, seoski, duhovni, sportski, lovni, kongresni (i gurmanski- jer se ovde provereno najbolje jede) i mnogo uložili da ih podignu na zavidni nivo. Oni su bolje od svih u Srbiji shvatili da su prirodni resursi samo polazna osnova na kojoj može da se gradi ozbiljna turistička priča. Odlučili su se za sveobuhvatan projekat podizanja životnog standarda, menjanje tradicionalno loših navika (gledanja u nebo i prizivanja svevišnjeg) i od onoga što im je priroda ponudila potrudili se da iskoriste maksimum. Na Zlatiboru je jedno sigurno: nikada vam ne može biti dosano.

Jedan od najvećih Zlatiborski pijeteta je njena pijaca. Osim pršute i kajmaka, domaće rakije i kupinovog vina, koji svaki turista ponese kao suvenir sa planine ne bi li mu zdravlje koje je poneo od tamo što duže trajalo, obavezne su i vunene čarape, džemperi i ostale vunene rukotvorine, koje vredne žene štrikajući za tezgom prodaju. Celo mesto je jedno veliko šetalište bez ograda i zabrana, u kome su ljudi nasmejani i iskreno ljubazni, kako to odavno nisu ljudi u Srbiji. Gde god da krenete nižu se rezidencijalna zdanja, kuće za odmor, hoteli i odmarališta arhitektonskim bravurama stopljenim sa planinskim ambijentom.

Ljudi sa jasnom vizijom su od jednog jedinog tzv. „starog igrališta“, širom planine izgradili otvorene i zatvorene komplekse terena za raznovrsne sportove i našim proslavljenim sportskim asovima pružili mogućnost da svoj dalji rad baziraju upravo ovde (Kićanović, Pecarski). Iako je ovo planina skromnih visina (prosečna 1.000m), na njenom najvišem vrhu, Torniku (1.496m) izgrađene su četiri staze ukupne dužine 3.160m, do čijeg vrha vodi najmodernija šestosedežnica u Srbiji, koja se kreće brzinom od 5m/sec i može da preveze 3.000 skijaša na sat. Ako ste sa malom decom ili volite konje, Zlatiborci i tu nude veliku i raznovrsnu ponudu.

Možete birati između saonica sa konjskom zapregom i konja svih boja i veličina. Ako ima snega bebi ski-liftovi, sankanje, klizanje predstavljaju veliku razonodu i zadovoljstvo pre svega za decu. Za ljubitelje „dužih“ šetnji omiljene hodačke ture na Šumatnom brdu, gde se nalazi spomen obelisk podignut u spomen zlatiborskim partizanima streljanim 1941. godine. Spomenik je postavljen tako da bi se video iz svih krajeva tadašnjih Partizanskih Voda, a na njemu su uklesani stihovi Vaska Pope: „Ne dam ovo sunce u očima, ne dam ovo hleba na dlanu“.

Ponosni na ono što imaju, domaćini ljubomorno i čuvaju.

Na Zlatiboru niste bili ako se bar jednom niste prošetalali do Krčme u Gajevima i vraćali se preko Tić polja. Leti je izazov planinarenje do Crnog vrha (1177m) i Čigote (1422m), odlazak Kod Komše i Zlatiborskih jezera...Kolima možete obići i Staro selo – Sirogojno, i u muzeju na otvorenom videti , doživeti i mnogo toga naučiti o seoskom domaćinstvu zlatiborskog kraja XIX veka. Stopića pećinu, manastir Uvac, vodopad u Gostilju (visok je oko 20m) samo su od nekih, na brzinu nabacani predliga...Ili da se opredelite za mnogobrojne izlete koje organizuju domaćini: jednodnevni izlet do Sarajeva preko Višegrada, Mokre gore ili brodarenje rekom Žepom... U tome će vam pomoći bogata ponuda. Tržni centar sa buticima (bogate ponude i pristojnih cena) i ugodnim kafićima omiljeno je mesto turista za druženje i razgledanje.

Kažu da je atmosferski pritisak na Zlatiboru izuzetno povoljan i utiče na poboljšanje krvne slike. Institut „Zlatibor“ se bavi prevencijom, lečenjem i rehabilitacijom oboljenja štitaste žlezde, prevencijom i lečenjem bolesti metabolizma (posebno gojaznosti), dijagnostikom, lečenjem i rehabilitacijom povreda lokomotornog sistema. Svakodnevno možete naići na grupe ljudi koji neumorno pešače zlatiborskim pašnjacima, vidno raspoloženi i nasmejani, a koji su došli ovamo s određenim ciljem: da izgube koji kilogram viška, ili da povrate formu. A Zlatibor sa više od 2000 sunčanih sati godišnje, garantuje realizaciju isplaniranih aktivnosti na otvorenom.

Da je Zlatibor izuzetan po mnogim osnovama govori i broj gostiju i dužina turističke sezone koja traje tokom cele godine. Da je opravdao poverenje onih koji su ga posetili potvrđuje činjenica da mu se svi ponovo vraćaju. Takođe i brojna priznanja koja stižu od kompetentnih turističkih radnika, koji su su ovu destinaciju redovno proglašavali za vodeću u Srbiji.

Jedan od zadataka novinara je da dobronamerno ukaže na neke stvari ili postupke, koji bi trebali i mogli da budu rešeni na bolji način. Ulično osvetljenje je prilično skromno, a ulice udaljenije od centra su slabije osvetljene. Crkva preobraženja Gospodnjeg u centru, gradi se isključivo od dobrotvornih priloga i njeno napredovanje teče jako sporo.

Zlatibor ima desetak vrhunskih hotela, oko hiljadu privatnih apartmana ukupnog smeštajnog kapaciteta preko 14.000 kreveta, ali je broj onih koji dozvoljavaju smeštaj kućnim ljubimcima zanemarljiv. Mene, a verujem i mnoge druge vlasnike pasa, posebno dotiče ovakvo ponašanje domaćina.

Takođe, svaki put kada odem na Zlatibor, dočeka me nova garnitura od oko dvadesetak mladih pasa različitih rasa, koji tumaraju tražeći poneki zalogaj ili malo nežnosti. Svuda u svetu, pa tako i kod nas, dobri ljudi hrane kuće lualice hranom koja inače završava u kontejnerima.

Većina ljudi se i ovde blagonaklono ophodi prema ovim pitomim životinjama, od kojih svaka sredina, pa i ova zlatiborska, ima koristi. To na izvestan način šalje pozitivnu, civilizacijsku sliku srpskog turizma na putu ka evropskoj budućnosti. Ipak, „problem“ pasa lualica predugo traje i očigledno se ne rešava efikasno. Da li je rešenje sterilizacija i vakcinacija „najboljeg čovekovog prijatelja“, tek, čovek pri odlasku sa Zlatibora ponese pomalo gorak ukus, koji se uvek iznova aktivira pri pomisli na činjenicu da će ga i sledeći put dočekati nova grupa izgladnelih pasa, o kojima će se brinuti upravo turisti.